

מ"ת 32710/07/17 - תמיר בלינקיס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 32710-07-17 מדינת ישראל נ' אלזם ואח'
תיק חיצוני: 296822/2017

בפני כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש תמיר בלינקיס (עצור בפיקוח)
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה
(בעניינו של המשיב 2)

בפני בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש להתיר לו לצאת לעבודה.

אזכיר כי נגד המבקש (ונאשם נוסף) הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות אלימות [תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ועבירת אימים]. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר.

בהחלטתו מיום 13.8.17 הורה כב' השופט א' כנעאן, כי המשך מעצרו של המבקש יהיה בתנאי פיקוח אלקטרוני, בבית סבו ובפיקוח סבו וסבתו. בהחלטתו מיום 30.8.17 הורה כב' השופט ש' בנג'ו כי אמו של המבקש תתווסף למערך הפיקוח. עוד הורה בית המשפט על פתיחת חלונות פיקוח לצורך התאוררות [בכל יום בין השעות 18:00-20:00].

עתה מוגשת כאמור בקשה כי יתאפשר למבקש לצאת לעבודה בחברה העוסקת באספקת בלוני גז לשימוש ביתי, ובפיקוח צמוד של מעסיק. המעסיק המוצע התייצב לדיון שבפני ונחקר. מעדותו עולה כי מדובר למעשה בקרוב משפחה של המשיב, העובד כסוכן של חברה שעיסוקה בין היתר באספקת בלוני גז לשימוש ביתי וכן ביצוע עבודות תשתית. העבודה הינה באזור העיר שלומי והסביבה. המפקח המוצע ציין כי ידוע לו במה המבקש מואשם, וכי הוא מודע לחובתו לפקח על המבקש ולשהות בצמידות אליו במהלך כל שעות העסקתו.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים והתרשמתי מהמפקח המוצע, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, וזאת מכמה נימוקים.

ראשית, אני סבור כי לא חלף זמן ניכר מאז ניתנה ההחלטה האחרונה בעניינו של המבקש [החלטת כב' השופט ש' בנג'ו מיום 30.8.17]. המדובר בפרק זמן של כחודשיים בלבד, ופרק זמן של חודשיים וחצי מאז הורה בית המשפט [כב' השופט א' כנעאן] על המשך מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני. על פניו המדובר בתקופה קצרה, אשר אינה

עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק המעצרים. כידוע, מסגרת דינו של עיון חוזר לא נועדה לשמש מסלול לפתיחה מחודשת של החלטת המעצר הקודמת [השווה בש"פ 898/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.2.2016)].

ר' גם בש"פ 4497/15 חיימוב נ' מדינת ישראל (2.7.2015); בש"פ 4314/10 פלוני נ' מדינת ישראל (23.6.2010), שם נקבע, כי פרק זמן של שלושה/ארבעה חודשים, אינו עולה כדי "זמן ניכר" המצדיק פניה בבקשה לעיון חוזר.

שנית, לא חל להבנתי שינוי בנסיבות, ולא התגלו עובדות חדשות. משכך מתחייבת המסקנה כי אף עילות אלו לעיון חוזר המנויות בסעיף 52 לחוק המעצרים - לא התקיימו בענייננו.

שלישית, ההנחה המובנית בחלופת מעצר אשר הוחלה בהסכמת המבקש, היא כי הנאשם ישהה במסגרת זו במהלך כל התנהלות משפטו, וכל עוד המשפט מתמשך התמשכות סבירה - לא תקום עילה לשינוי החלופה. ר' למשל בהקשר זה בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2005); ור' גם בש"פ 2016/05 חודיארוב נ' מדינת ישראל (31.3.2005), שם נאמרו הדברים הבאים, היפים גם לענייננו:

"אין הצדקה עניינית לסטות מחלופת מעצר שהוטלה, אך מן הטעם שנאשם מתכנן להשתלב בלמודים או בעבודה במהלך משפטו, גם אם הדבר עשוי להועיל להליך שיקומו. נקודת המוצא היא כי הסדר חלופת המעצר כפי שנקבע במקורו הוא זה אשר יהא תקף עד לתום משפטו, ואין לסטות ממנו אלא בנסיבות מיוחדות ומטעם מיוחד המצדיק שינוי החלטה".

רביעית, וכפי שנפסק לא אחת, מאז תוקן חוק המעצר בכל הנוגע למעצר בפיקוח אלקטרוני - חל שינוי קונספטואלי בכל הנוגע למהותה של צורת פיקוח זו. הפיקוח האלקטרוני איננו עוד בגדר חלופת מעצר, אלא הוא מהווה מעצר לכל דבר ועניין [ר' למשל בש"פ 5285/15 פלוני נ' מדינת ישראל (10.8.2015)].

לאבחנה זו נודעת משמעות רבה בין היתר בכל הנוגע לגישת בתי המשפט ביחס לבקשות לצאת לעבודה בתקופת הפיקוח האלקטרוני. עמד על כך בית המשפט העליון [כב' השופטת ע' ברון] בבש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016):

"כזכור, מטרתה של תוכנית הפיקוח האלקטרוני במתכונתה הנוכחית היא לשמש אמצעי מעצר נוסף לעצורים, שמפאת מסוכנותם לא ניתן היה לשחררם לחלופה שיהא בה כדי להפחית דיה ממסוכנות זו. נודעת לדברים אלה משמעות מקום שבית המשפט מתבקש לאשר יציאה לעבודה של מי שנעצר עד תום ההליכים. כפי שברור שמי שעצור מאחורי סורג ובריח לא ניתן לאפשר את יציאתו לעבודה, בה במידה הדעת נותנת כי מי שעצור באיזוק אלקטרוני לא ניתן לאפשר לו לשהות מחוץ למקום הפיקוח למטרה זו, לא כל שכן מקום שמדובר בבקשה לצאת מתחומו למספר שעות רב כל כך".

אף בענייננו, סבורני כי היציאה ממקום מעצר הבית לצורכי עבודה אינה עומדת בתנאי סעיף 22ד' לחוק המעצרים, אינה

מגעת כדי "תכלית חשובה אחרת" אשר מצדיקה פתיחת חלון פיקוח לשם יציאה לעבודה.

ב"כ המבקש ציין כי ייתכן ויש מקום לשקול את ביטול מעצר הבית, על מנת לאפשר למבקש לצאת לעבוד. אין בידי לקבל טיעון זה, אשר יש בו משום היפוך היוצרות. תחילה יש להשיב לשאלה אם קיימת הצדקה לביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני (ולמעשה - על **שחרור** של המבקש). ככל שלגופם של דברים אין מקום לשחרור, הרי שאין מקום לבטל את הפיקוח האלקטרוני רק כדי לאפשר יציאה לעבודה.

חמישית, בשים לב למסוכנות הנשקפת מן המשיב 2, מסוכנות אשר מצדיקה את המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני, ולאחר ששמעתי על אופי העבודה המוצעת - אינני סבור כי יש לאפשר למבקש לצאת ממקום מעצר הבית למשך פרקי זמן כה ארוכים, ואף לא כאשר מהותה של העבודה היא בנסיעות ארוכות ובמגע בלתי פוסק אנשים ולקוחות שונים.

סוף דבר - הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ח, 31 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.